

KONINKRIJK BELGIE

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, derde kamer, op 30 juli 1996 door de Minister van Media, Volwassenenvorming, Gehandicaptenbeleid, Sociale Hulp en Beroepsomscholing van de Duitstalige Gemeenschap verzocht hem van advies te dienen over een ontwerp van besluit van de regering van de Duitstalige Gemeenschap "zur Festlegung des administrativen und finanziellen Statuts des Personals des Belgischen Rundfunk- und Fernsehentrums der Deutschsprachigen Gemeinschaft", heeft, na de zaak te hebben onderzocht op de zittingen van 6 januari 1998 en 13 januari 1998, op laatstvermelde datum het volgende advies gegeven :

STREKKING VAN HET ONTWERP

Het voor advies voorgelegde ontwerp strekt ertoe, in één enkel besluit, het geheel van de regelen samen te brengen die de rechtspositie bepalen van het personeel van het "Belgisches Rundfunk- und Fernsehzentrum der Deutschsprachigen Gemeinschaft" (hierna : BRF).

BEVOEGDHEID EN RECHTSGROND

1. Uit de artikelen 4, § 1, en 5, § 1, van de wet van 31 december 1983 tot hervorming der instellingen voor de Duitstalige Gemeenschap, juncto artikel 9 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, volgt dat het aan de gemeenschapswetgever toekomt om openbare instellingen op te richten welke o.m. belast zijn met de radio-omroep en de televisie en om bepalingen vast te stellen in verband met de rechtspositieregeling van het personeel van die instellingen.

Bij ontstentenis van een eigen decretale regeling voor het BRF, blijft die instelling onderworpen aan o.m. artikel 7, § 5, van de wet van 18 februari 1977 houdende de bepalingen betreffende de openbare radio- en televisiedienst. Uit die bepaling volgt dat het BRF een openbare instelling van categorie B is, als bedoeld in de wet van 16 maart 1954 betreffende de controle op sommige instellingen van openbaar nut.

.../...

Luidens artikel 11, § 1, van die wet van 16 maart 1954 (1) wordt het administratief en geldelijk statuut van de in de wet bedoelde instellingen vastgesteld door de Koning. Wat het BRF betreft, komt die bevoegdheid thans toe aan de regering van de Duitstalige Gemeenschap.

Het is derhalve het voornoemde artikel 11, § 1, van de wet van 16 maart 1954 dat, in samenhang met het voornoemde artikel 7, § 5, van de wet van 18 februari 1977, de rechtsgrond biedt voor de ontworpen regeling.

2. Luidens het voornoemde artikel 9, tweede lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 regelt het decreet de oprichting, de samenstelling, de bevoegdheid, de werking en het toezicht van de op grond van die bepaling opgerichte instellingen, "onverminderd artikel 87, § 4, (van die bijzondere wet)".

Dit artikel 87, § 4, bepaalt dat een in Minister-raad overlegd koninklijk besluit de algemene principes van het administratief en geldelijk statuut van het rijks-personeel aanwijst, welke van rechtswege van toepassing zullen zijn op het personeel van o.m. de publiekrechtelijke rechtspersonen die afhangen van de gemeenschappen en de gewesten.

(1) De bepalingen van de wet van 16 maart 1954 blijven van toepassing krachtens artikel 85 van de wet van 31 december 1983, juncto artikel 96 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980.

Bij het vaststellen van het statuut van het personeel van het BRF dient de regering van de Duitstalige Gemeenschap zich derhalve te houden aan de bedoelde algemene principes die thans zijn bepaald in het koninklijk besluit van 26 september 1994 tot bepaling van de algemene principes (APKB).

Er kan, in verband met de toepasselijkheid van die algemene principes, niet worden tegengeworpen dat artikel 62, § 1, van het APKB de in de artikelen 1 tot 60 bepaalde algemene principes alleen van toepassing verklaart op de instellingen die zijn vermeld op een door de Koning vast te stellen lijst. Bij arrest nr. 39/97 van 14 juli 1997 heeft het Arbitragehof zich immers aangesloten bij het standpunt dat de afdeling wetgeving van de Raad van State steeds heeft ingenomen, nl. dat uit de artikelen 9 en 87, § 4, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 volgt dat de bedoelde algemene principes van rechtswege van toepassing zijn op alle openbare instellingen welke door de gemeenschappen en de gewesten met toepassing van dat artikel 9 zijn opgericht. In het voornoemde arrest heeft het Arbitragehof geoordeeld dat "de Koning zich geen bevoegdheid heeft kunnen voorbehouden om de publiekrechtelijke rechtspersonen aan te wijzen op wier personeel de algemene principes slechts van toepassing zouden zijn. Artikel 62, § 1, van het koninklijk besluit van 26 september 1994 is derhalve in strijd met eerdergenoemd artikel 87, § 4, en moet, op grond van artikel 159 van de Grondwet, buiten toepassing worden gelaten" (overweging B.4.4.2).

.../...

De ontworpen bepalingen dienen derhalve op hun verenigbaarheid met die algemene principes getoetst te worden. De opmerkingen waartoe het ontwerp op dat vlak aanleiding geeft zullen hierna bij de artikelsgewijze bespreking worden gemaakt.

VOORAFGAANDE VORMVEREISTEN

1. Uit het aan de Raad van State meegedeelde dossier blijkt dat aan de voorschriften inzake begrotingscontrole is voldaan.

2. Bij de adviesaanvraag is een afschrift gevoegd van een protocol S 05/95 van 20 maart 1995, waarin de aanwezige delegaties in het Sectorcomité XIX van de Duitstalige Gemeenschap zich akkoord verklaren met het ontwerp "unter Vorbehalt einer eventuellen Vorlage des Dokumentes im Komitee der nationalen, gemeinschaftlichen und regionalen öffentlichen Dienste (Komitee A)".

In dat verband heeft het bevoegde lid van het Auditoraat, met een brief van 3 december 1996, de gemachtigde van de regering erop gewezen dat het ontwerp zijns inziens ook zou moeten worden voorgelegd aan het gemeenschappelijk comité (Comité A), op grond van het koninklijk besluit van 22 november 1991 houdende uitvoering van artikel 3, § 1, negende lid, van de wet van 14 december 1974 tot regeling van de betrekkingen tussen de overheid en de vakbonden van haar personeel, gelezen in samenhang met artikel 3, § 1, zevende lid, van die wet van 14 december 1974.

.../...

De bevoegde minister heeft daarop, met een brief van 24 januari 1997, gevraagd het onderzoek van het ontwerp op te schorten totdat het overleg in het Comité A zou hebben plaatsgehad. Met een brief van 30 juni 1997 werd dan een afschrift meegedeeld van het protocol 97/2 van 13 juni 1997, waaruit blijkt dat het gemeenschappelijk comité voor alle overheidsdiensten een eenparig akkoord heeft bereikt over het voorliggend ontwerp.

3. Luidens artikel 42 van het APKB is de voorafgaande goedkeuring van de inzake pensioenen bevoegde federale minister vereist voor de bepalingen van het statuut die de afwezige ambtenaren in een administratieve stand plaatsen met recht op wedde, bevordering tot een hogere wedde, administratieve anciënniteit of loopbaanaanspraken.

In verband met dat voorschrift heeft de bevoegde minister aangevoerd dat de goedkeuring van de bedoelde federale minister niet vereist zou zijn, op grond dat het BRF een eigen pensioenregeling heeft die niet federaal gefinancierd wordt.

In het verslag aan de Koning bij het APKB wordt met betrekking tot het voornoemde artikel 42 gesteld dat "in de logica van het behoud van het nationaal karakter van de pensioenen, ... artikel 42 (bepaalt) dat de administratieve standen die een weerslag hebben op de vaststelling van de pensioenen, vooraf moeten worden goedgekeurd door de bevoegde nationale overheid".

Gelet op die toelichting kan worden aangenomen dat artikel 42 alleen toepassing moet vinden op statutaire bepalingen voor ambtenaren van wie het pensioen ten laste van de federale overheid valt (inzonderheid de ambtenaren van de ministeries van de gemeenschappen en de gewesten (1)), en dus niet op rechtspositieregelingen voor het personeel van de openbare instellingen van de gewesten en de gemeenschappen van wie de pensioenen niet ten laste van de federale overheid vallen.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Algemene opmerkingen

1. Uit artikel 26, eerste lid, juncto artikel 62, § 1, van het APKB volgt dat iedere openbare instelling die afhangt van de gemeenschappen en de gewesten minstens één directieraad moet hebben. De artikelen 25, eerste lid, 7°, 26, tweede lid, en 28 van het APKB dragen aan de directieraad specifieke minimale bevoegdheden op als beroepsorgaan in de evaluatieprocedure en als adviesorgaan inzake de uitvoering van het statuut en inzake de bevorderingen.

(1) Luidens artikel 87, § 3, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 zijn de gemeenschappen en de gewesten niet bevoegd om de pensioenregeling vast te stellen van het personeel van hun eigen administratie. Inzake de pensioenregeling is hun personeel integendeel onderworpen aan de wettelijke en statutaire regelen die van toepassing zijn op het vast, tijdelijk en hulppersoneel van het Rijk.

Doordat het ontwerp niet voorziet in de oprichting van een directieraad bij het BRF, miskent het de vermelde bepalingen van het APKB.

2. Luidens artikel 5 van het APKB dient het statuut het stelsel van overplaatsing van de ambtenaren te bepalen. Het ontwerp bevat daaromtrent geen regeling.

Aanhef

1. De wet van 31 december 1983 waarnaar in het eerste lid van de aanhef wordt verwezen, biedt geen rechtsgrond voor het ontwerp. De verwijzing ernaar moet worden vervangen door een, in het eerste en het tweede lid op te nemen, verwijzing naar respectievelijk artikel 7, § 5, van de wet van 18 februari 1977 houdende de bepalingen betreffende de openbare radio- en televisiedienst en artikel 11, § 1, van de wet van 16 maart 1954 betreffende de controle op sommige instellingen van openbaar nut, welke bepalingen de rechtsgrond vormen van de ontworpen regeling (zie hiervoor).

2. De aanhef moet worden aangevuld met een verwijzing naar het protocol van comité A.

3. In het vierde lid van de aanhef vervange men de woorden "bevoegd inzake Financiën" door "bevoegd voor Begroting". In het vijfde lid schrijve men "advies van de Inspecteur van Financiën" in plaats van "akkoord van de Inspecteur van Financiën".

.../...

Artikel 1

1. Volgens artikel 1, § 3, tweede lid, van het APKB moet de controle van de lichamelijke geschiktheid gebeuren door de Sociaal-Medische Rijksdienst. Artikel 1, § 3, 5°, tweede lid, van het ontwerp wijkt hiervan af.

2. Ook paragraaf 4 van artikel 1 wijkt af van het APKB aangezien niet de benoeming, maar de eedaflegging de hoedanigheid van ambtenaar dient te bekrachtigen (artikel 1, § 4, van het APKB).

Artikel 2

1.1. De bepaling van paragraaf 1, eerste streepje, van dit artikel luidens welke, voor de toepassing van het ontworpen besluit, onder "BRF" moet worden verstaan het "Belgisches Rundfunk- und Fernsehzentrum der Deutschsprachigen Gemeinschaft", zou beter worden opgenomen in artikel 1, § 1, van het ontwerp waar de afkorting BRF reeds voorkomt. Daartoe vervange men in die bepaling de woorden "in vast dienstverband bij het B.R.F. tewerkgesteld is" door "in vast dienstverband tewerkgesteld is bij het Belgisches Rundfunk- und Fernsehzentrum der Deutschsprachigen Gemeinschaft (hierna BRF te noemen)".

1.2. De definities van "contractueel personeel van de categorie 1" en van "contractueel personeel van de categorie 2" zouden beter worden opgenomen na de bepalingen die voorzien in de mogelijkheid om contractueel personeel aan te werven (paragraaf 4 van artikel 2).

.... /

2. Paragraaf 3 van artikel 2 kan beter worden weggelaten. Die bepaling bevat twee verwijzingen die volkomen overbodig zijn, aangezien ze betrekking hebben op dwingende regels die uitgaan van de bevoegde federale overheid, namelijk op de naleving van de wet betreffende de arbeids-overeenkomsten bij contractuele aanwerving en op de naleving van de voorschriften inzake het overleg en de onderhandelingen met de vakorganisaties. Ook de bepaling luidens welke de aanwerving van contractueel personeel slechts kan gebeuren binnen de beschikbare begrotingskredieten lijkt overbodig. Een openbare instelling wordt immers altijd geacht haar specifiek doel te realiseren met inachtneming van de beschikbare kredieten en het staat aan de toezichtsorganen om desgevallend op te treden.

3. Gelet op de voorgaande opmerkingen moet paragraaf 2 van artikel 2 worden vernummerd tot paragraaf 1, en moet de erin opgenomen verwijzing naar "artikel 2, § 3" worden vervangen door een verwijzing naar "§ 2".

4. De bepalingen van paragraaf 4 (die paragraaf 2 wordt) moeten in overeenstemming worden gebracht met artikel 2 van het APKB.

De bepaling onder a) stemt overeen met artikel 2, tweede lid, 1°, van het APKB en kan dus worden behouden.

De bepaling onder b) moet worden weggelaten. Zulks betekent niet dat de erin bedoelde taken niet kunnen worden

.../...

toevertrouwd aan bij arbeidsovereenkomst aangeworven personeel, maar wel dat dit enkel zal kunnen gebeuren in zoverre die taken ook onder de toepassing vallen van het bepaalde onder a) (bv. uitzonderlijke personeelsbehoeften voor in de tijd beperkte acties) of onder d) (specifieke opdrachten).

De bepaling onder c) stemt overeen met artikel 2, tweede lid, 2°, van het APKB. De woorden "statutaire of contracteel aangestelde" worden beter weggelaten.

De bepaling onder d) stemt overeen met artikel 2, tweede lid, 3°, van het APKB. Die bepaling moet nog wel nader worden uitgevoerd door aan te duiden welke overheid de lijst vaststelt van opdrachten die als bijkomend of specifiek kunnen worden aangemerkt.

De bepaling onder e) heeft geen equivalent in artikel 2 van het APKB en moet derhalve worden geschrapt. De in die bepaling beoogde situatie lijkt evenwel vaak met toepassing van het bepaalde onder a) te kunnen worden verholpen ("uitzonderlijke personeelsbehoeften ... voor in de tijd beperkte acties").

Artikel 3

Op voorwaarde dat in het tweede lid wordt geschreven "... het voorkomen «en het bestraffen» van strafbare feiten ...", stemt deze bepaling overeen met artikel 3 van het APKB.

.../...

Artikel 4

De discretieplicht die bij deze bepaling aan de ambtenaren wordt opgelegd mag het spreekrecht, dat hun wordt verleend door artikel 3, niet in het gedrang brengen.

De bepaling van artikel 4, § 1, tweede lid, 2°, doet terzake een probleem rijzen. Luidens die bepaling is het de ambtenaren verboden, zonder de voorafgaande toestemming van de directeur, teksten over het BRF te publiceren of te laten publiceren. Doordat die bepaling iedere berichtgeving over de instelling aan de voorafgaande censuur van de hiërarchische overheid onderwerpt, beperkt ze op een zodanig ingrijpende wijze de vrijheid van meningsuiting van de ambtenaren dat ze bezwaarlijk kan worden geacht verenigbaar te zijn met het door artikel 3 van het ontwerp toegekende spreekrecht, dat het recht omvat om op redelijke en over-dachte wijze kritiek te uiten op de handelingen van het bestuur.

Artikel 7

De woorden "Onverminderd de uitoefening van het recht op vrijheid van meningsuiting vastgesteld in artikel 3", die in paragraaf 1 van dit artikel voorkomen, zijn nutteloos en kunnen aanleiding geven tot verwarring. Het is beter ze te schrappen.

.../...

Artikel 8

In paragraaf 2 van dit artikel wordt de bepaling van artikel 8, § 2, van het APKB overgenomen luidens welke het de ambtenaren verboden is, zelfs buiten hun ambt doch ter oorzaak ervan, rechtstreeks of bij tussenpersoon, giften, beloningen of enig voordeel te vragen, te eisen of aan te nemen. In de ontworpen paragraaf 2 wordt daaraan toegevoegd dat dit verbod niet geldt voor de auteursrechten. Die precisering is overbodig, aangezien de met toepassing van de wet van 30 juni 1994 betreffende het auteursrecht en de naburige rechten verkregen auteursrechten geen "giften, beloningen of enig voordeel" zijn in de zin van artikel 8 van het APKB. De bedoelde bepaling wordt derhalve beter uit het ontwerp weggelaten, om a contrario-redeneringen te vermijden ten aanzien van andere vergoedingen die ambtenaren buiten hun ambt doch ter oorzaak ervan op wettige wijze zouden ontvangen.

Artikel 9

1. Luidens paragraaf 1 van dit artikel moet een ambtenaar die een verkiezingscampagne begint voor het Europese Parlement, de Kamer van volksvertegenwoordigers, de Senaat, een Gemeenschapsraad, een Gewestraad, een provincieraad of een gemeenteraad, de directeur daarvan verwittigen (eerste lid). Vanaf dat ogenblik mag die ambtenaar niet meer in een radio- of televisieuitzending aan bod komen (tweede lid).

.../...

Wanneer de ambtenaar kandidaat is voor een wetgevende vergadering, wordt hij vanaf de neerlegging van de kiezerslijsten van ambtswege op verlof gesteld (artikel 9, § 2) (1). Eenzelfde verlof geldt voor de ambtenaar die een politiek mandaat uitoefent, bedoeld in artikel 11, § 1.

Artikel 12 legt aan de ambtenaren die verlof hebben gekregen met toepassing van de artikelen 9, § 2, en 11, § 1, en die terugkeren naar de instelling, beperkingen op inzake deelname aan een politieke, economische of sociale redactie, inzake de leiding van zulk een redactie en inzake de toegang tot de ether. Zodoende regelt het ook impliciet hoe, voor die ambtenaren, een einde komt aan het in artikel 9, § 1, tweede lid, bedoelde verbod om deel te nemen aan een radio- of televisieuitzending.

Het ontwerp regelt evenwel niet hoe aan dat verbod een einde komt voor de ambtenaren die niet van ambtswege op verlof werden gesteld met toepassing van de artikelen 9, § 2, en 11, § 1, met name voor degenen die kandidaat waren voor de provincie- of gemeenteraadsverkiezingen of die hun verkiezingscampagne hebben stopgezet. Het ontwerp zou op dit punt aangevuld moeten worden.

2.1. Het verdient aanbeveling in artikel 9, § 2, eerste lid, te verduidelijken dat het verlof van ambtswege geldt tot de datum van de verkiezingen (men vergelijk met het bepaalde in artikel 11, § 1, luidens hetwelk het verlof geldt "voor de hele duur van het mandaat").

(1) De ambtenaar die kandidaat is voor lokale verkiezingen (gemeenteraad of provincieraad) blijft in dienst.

2.2. Het tweede lid van paragraaf 2 kan duidelijker worden geredigeerd als volgt :

"Dit verlof wordt gelijkgesteld met onbetaald verlof wegens opdracht."

Dezelfde opmerking geldt voor artikel 11, § 1, laatste volzin.

Artikel 13

De opsomming van de onderscheiden kabinetsfuncties die aanleiding geven tot een verbod om deel te nemen aan een politieke, economische of sociale redactie, kan beter worden vervangen door een algemene omschrijving zoals bijvoorbeeld "een ambt van niveau 1 bij een kabinet". Zodoende worden betwistingen over het toepassingsgebied van de ontworpen regeling vermeden.

Artikel 15

Volgens dit artikel geldt de toestemming om een bezoldigde nevenactiviteit uit te oefenen slechts "voor het lopende kalenderjaar". Aangezien nevenactiviteiten ook uitgeoefend kunnen worden bij instellingen die bijvoorbeeld rekenen met schooljaren, academiejaren (1), gerechtelijke

(1) Zie artikel 17, 1°, van het ontwerp.

jaren, boekhoudjaren ..., ware het eenvoudiger om enkel te specificeren dat de toestemming geldt voor één jaar.

Artikel 21

Luidens dit artikel "(kan aan) elke ambtenaar die bovenstaande bepalingen niet naleeft ... één van de tuchtmaatregelen opgelegd worden waarin hoofdstuk VI voorziet".

Die bepaling is overbodig. De in hoofdstuk III van het ontwerp vervatte regels zijn immers een onderdeel van de rechtspositieregeling van de ambtenaren. Een ambtenaar die deze regels niet zou naleven, schiet tekort in zijn plichten en kan met toepassing van artikel 64 tuchtrechtelijk worden vervolgd. Om a contrario-redeneringen te vermijden, kunnen dergelijke bepalingen beter uit het ontwerp worden weggelaten.

Artikel 23

1. Dit artikel strekt ertoe, overeenkomstig artikel 11 van het APKB, de algemene voorwaarden voor de aanwerving van het personeel vast te stellen.

Er moet in dat verband worden opgemerkt dat de bepalingen van paragraaf 1, 2° en 3°, afwijken van het bepaalde in artikel 11, § 1, 2° en 3°, van het APKB in zoverre ze het bepalen van de uitzonderingen op de diploma-vereisten en het organiseren van de wervingsexamens niet

.../...

opdragen aan de Vaste Wervingssecretaris. Die afwijkende regelingen kunnen evenwel een verantwoording vinden in het feit dat het voorschrift van artikel 87, § 2, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen krachtens hetwelk het personeel wordt aangeworven door bemiddeling van het Vast Secretariaat voor werving van het rijkspersoneel, alleen geldt voor het personeel van de eigen administratie van de gemeenschaps- en gewestregeringen, en niet voor het personeel van de openbare instellingen welke afhangen van de gemeenschappen en de gewesten. Er kan m.a.w. worden aangenomen dat het bepaalde in artikel 11, § 1, 2° en 3°, van het APKB alleen geldt voor het personeel van de ministeries van de gemeenschappen en de gewesten.

2. Luidens paragraaf 2 "(legt) een besluit van de regering van de Duitstalige Gemeenschap ... de lijst van de graden vast die door werving kunnen worden toegewezen".

Met betrekking tot die bepaling moet worden opgemerkt dat het de transparantie van de ontworpen rechtspositieregeling ten goede zou komen indien de bedoelde lijst van graden in het ontwerp zou worden opgenomen. In bijlage 2 bij het ontwerp komt overigens een opsomming voor van de onderscheiden graden waarbij telkens wordt vermeld dat ze worden toegekend, hetzij bij aanwerving, hetzij bij bevordering. In paragraaf 2 zou derhalve beter een verwijzing worden opgenomen naar die bijlage 2 in plaats van naar een afzonderlijk besluit.

.../...

Artikel 26

Volgens dit artikel wordt voor de aanwerving van journalisten en producers een (niet-vergelijkend) bekwaamheidsexamen georganiseerd.

Die regeling is in strijd met artikel 11, § 1, 3°, van het APKB luidens hetwelk alleen geslaagden voor een vergelijkend wervingsexamen als ambtenaar kunnen worden aangeworven.

Er moet in dat verband worden opgemerkt dat de regering zich voor die afwijkende regeling niet kan beroepen op artikel 63 van het APKB luidens hetwelk artikel 11, § 1, niet toepasselijk is op de personeelsleden voor wie door wettelijke of reglementaire bepalingen voorzien is in specifieke benoemingsprocedures in de instellingen van openbaar nut behorende tot de sector van de federale administratieve overheidsdiensten. Zoals de Raad van State, afdeling administratie, heeft vastgesteld in het arrest Orfinger, nr. 62.922, van 5 november 1996, is dat artikel 63 immers onverenigbaar met artikel 87, § 4, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 (1).

(1) De afdeling administratie heeft dat artikel 63 van het APKB (alsnog) niet vernietigd, omdat de grondwettigheid van artikel 87, § 4, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 werd betwist en zij daaromtrent een prejudiciële vraag diende te stellen aan het Arbitragehof. Inmiddels heeft het Arbitragehof, bij arrest 78/97 van 17 december 1997, de tegen artikel 87, § 4, aangevoerde grondwettigheidsbezwaren verworpen.

Artikel 31

Luidens het eerste lid van dit artikel worden, behoudens uitzonderingen om functionele redenen, voor vergelijkende wervingsexamens waaraan, overeenkomstig artikel 24 van het ontwerp, vastbenoemde ambtenaren van het BRF hebben deelgenomen, in beginsel twee wervingsreserves samengesteld : een "interne reserve" waarin de geslaagde ambtenaren van het BRF worden opgenomen en een "externe reserve" met alle andere geslaagde kandidaten. Luidens het tweede lid gebeurt de indienstneming "beurtelings ..., waarbij men met de interne reserve begint", doch wordt van die regel afgeweken wanneer de geslaagden van de interne reserve betere punten hebben behaald dan de geslaagden van de externe reserve.

Het tweede lid heeft tot gevolg dat een geslaagde met een beter examenresultaat die is opgenomen in de externe reserve, zal worden voorbijgegaan door een geslaagde met een minder goed examenresultaat die evenwel tot de interne reserve behoort.

Deze regeling kan niet bestaanbaar worden geacht met artikel 15 van het APKB, dat immers zonder mogelijkheid van uitzondering voorschrijft dat kandidaten worden opgeroepen tot de stage in de volgorde van hun rangschikking (zie overigens in die zin ook artikel 36 van het ontwerp).

Daarenboven voert de ontworpen regeling een ongelijke behandeling in van geslaagden voor eenzelfde examen. Dat verschil in behandeling kan slechts toelaatbaar

.../...

worden geacht indien daarvoor een objectieve en pertinente verantwoording kan worden gegeven. Het door de gemachtigde van de regering aangevoerde argument dat de voorkeursbehandeling van degenen die reeds tot de instelling behoren de continuïteit van de dienst in de hand werkt, is terzake niet overtuigend.

De ontworpen regeling betreffende de twee wervingsreserves moet derhalve worden geschrapt. De overige bepalingen van het ontwerp waarin van die twee reserves sprake is, moeten dienovereenkomstig worden aangepast.

Artikel 33

Luidens dit artikel kan de raad van bestuur, bij wege van een met redenen omklede beslissing, de deelname aan een wervingsexamen voorbehouden aan vastbenoemde ambtenaren van de instelling. Een dergelijke beslissing komt erop neer dat een bijzondere wervingsvoorwaarde wordt opgelegd. Overeenkomstig artikel 13 van het APKB kunnen dergelijke bijzondere wervingsvoorwaarden slechts worden opgelegd "wanneer de aard van de ambten het vereist". De redenen waarop de beslissing van de raad van bestuur steunt, zullen m.a.w. verband moeten houden met de aard van het betrokken ambt.

Artikel 34

Luidens het tweede lid van dit artikel worden de geslaagden die de aangeboden betrekking twee keer niet aanvaarden, "gedeclasseerd" voorzover een termijn van zes maanden verstreken is tussen de eerste en de tweede keer dat hun de betrekking werd aangeboden.

Het is niet duidelijk of de bedoelde "declassering" erop neerkomt, hetzij dat de betrokkene alleen wordt voorbijgegaan door degene die onmiddellijk na hem was opgenomen in de rangschikking, hetzij dat hij achteraan in de rangschikking wordt opgenomen, hetzij zelfs dat hij het voordeel van het geslaagd zijn voor het examen helemaal verliest. De bepaling behoeft derhalve verduidelijking (1).

Artikelen 35 tot 39

1. Luidens paragraaf 1, eerste lid, van artikel 35 wordt de benoeming in vast verband door een stage voorafgegaan, "behoudens een met redenen omklede beslissing".

(1) Men houde er ook rekening mee dat de artikelen 34, tweede lid, en 51, § 3, tweede lid, op elkaar afgestemd moeten zijn.

Artikel 14 van het APKB bepaalt dat "niemand (kan) worden benoemd dan na een stage te hebben volbracht" en voorziet niet in de mogelijkheid om daarvan af te wijken (1). De zinsnede "behoudens een met redenen omklede beslissing" dient derhalve uit artikel 35 van het ontwerp te worden weggelaten.

2. De artikelen 35 tot 39 van het ontwerp bepalen de modaliteiten, de duur en de evaluatie van de stage. Hierdoor wordt slechts gedeeltelijk uitvoering gegeven aan artikel 14 van het APKB, dat immers vereist dat ook het programma en de evaluatiecriteria van de stage in de rechtspositieregeling worden bepaald.

Artikel 40

1. Luidens het eerste lid van dit artikel stelt de personeelsformatie het aantal betrekkingen vast "per graad voor elk niveau en voor elke groep". Ter voldoening aan artikel 18 van het APKB dient de personeelsformatie de betrekkingen ook in te delen in (hiërarchische) rangen.

(1) Wat de uitzondering betreft waarin artikel 63 van het APKB terzake voorziet, wordt verwezen naar de hiervoren bij artikel 26 van het ontwerp gemaakte opmerking betreffende de onwettigheid van dat artikel 63.

2. Volgens het tweede lid legt een besluit van de regering van de Duitstalige Gemeenschap de mogelijkheden inzake loopbaan, alsmede de geldelijke gevolgen ervan vast.

Het zou beter zijn om die regeling in het ontworpen besluit zelf op te nemen (zie opmerking 2 bij artikel 23).

Artikel 43

Luidens het tweede lid van dit artikel wordt voor de toegang tot de graden van journalist of producer "geen specifiek diploma vereist".

Volgens de gemachtigde van de regering moet die bepaling in die zin worden begrepen dat voor de benoeming tot de graden van journalist en producer helemaal geen diploma vereist is, ook niet een diploma van universitair onderwijs of van hoger onderwijs van het lange type dat, overeenkomstig artikel 43, eerste lid, 1°, van het ontwerp (en artikel 19, eerste lid, 1°, van het APKB), vereist is voor een benoeming in een betrekking van niveau 1. Aldus geïnterpreteerd is de ontworpen bepaling strijdig met artikel 24, eerste lid, van het APKB, luidens hetwelk niemand een betrekking van een bepaald niveau kan bekleden

zonder vooraf in het bezit te zijn van het voor dat niveau vereiste diploma (1).

Artikel 44

Luidens dit artikel "(wordt) het maximale aantal rangen per niveau ... bij een besluit van de regering bepaald". In zoverre in die bepaling sprake is van het "maximale" aantal rangen, neemt ze kennelijk het voorschrift over van artikel 20 van het APKB, dat het vaststellen van dat maximale aantal opdraagt aan de Koning, die daaromtrent het advies dient in te winnen van de gemeenschaps- en gewestregeringen.

Het komt de regering echter alleen toe om, met inachtneming van het op grond van dat artikel 20 vastgesteld koninklijk besluit, voor het BRF het effectief aantal rangen te bepalen.

Overigens zou het de transparantie van de ontworpen rechtspositieregeling ten goede komen indien de bepaling over die rangen in het ontwerp zelf zou worden opgenomen, en niet in een afzonderlijk besluit (zie opmerking 2 bij artikel 23). Artikel 44 moet dan ook vervangen worden door een bepaling die het aantal rangen per niveau vaststelt.

(1) Wat de uitzondering betreft waarin artikel 63 van het APKB terzake voorziet, wordt verwezen naar de hiervoren bij artikel 26 van het ontwerp gemaakte opmerking betreffende de onwettigheid van dat artikel 63.

Artikel 45

Zoals artikel 44, is ook deze bepaling een bijna woordelijke overname van een bepaling van het APKB, nl. van artikel 21.

Ook met betrekking tot deze ontworpen bepaling moet worden opgemerkt dat het om wetgevingstechnische redenen gewenst is dat de loopbaan, de hiërachische rangen en de graden waaruit ze bestaat en het al dan niet bestaan van zgn. "functionele graden", in het ontwerp zelf worden geregeld, en niet in een afzonderlijk besluit.

Artikel 47

Om in overeenstemming te zijn met artikel 28 van het APKB moet de keuze van de meest geschikte kandidaat voor een bevordering door verhoging in graad niet alleen gebaseerd zijn op de in de ontworpen bepaling vermelde criteria (de verdienste, de anciënniteit en de bekwaamheid om het ambt uit te oefenen), maar ook uitdrukkelijk op de evaluatie. Luidens dat artikel 28 van het APKB wordt immers voorrang verleend aan diegenen die de meest positieve waardering hebben verkregen.

Het ontwerp voorziet niet in het bij datzelfde artikel 28 voorgeschreven advies van de directieraad of van een andere in het statuut te noemen overheid (zie, wat de directieraad betreft, algemene opmerking 1).

.../...

Artikel 49

Met betrekking tot het eerste lid van dit artikel, waarbij wordt voorzien in de mogelijkheid om in een afzonderlijk besluit de bevordering in een vlakke loopbaan te regelen, geldt dezelfde opmerking als die welke hiervoren werd gemaakt m.b.t. de analoge bepalingen van de artikelen 44 en 45.

Artikel 50

Overeenkomstig artikel 23, derde lid, van het APKB dienen in het ontworpen statuut zelf de regelingen te worden opgenomen inzake de termijn tussen de oproep tot sollicitaties en de indiening ervan (bepaling sub 2° van artikel 50) en inzake de procedure van vergelijking van de sollicitaties (bepaling sub 3°).

Artikel 51

1. Luidens paragraaf 2, derde lid, van dit artikel worden voor de berekening van de dienstanciënniteit alle werkelijke diensten in aanmerking genomen die de ambtenaar heeft verricht in de onderscheiden omroepinstellingen welke nominatim worden opgesomd. Het ware eenvoudiger te schrijven "... als titularis van een ambt met volledige prestaties heeft verricht bij een openbare omroep van een van de gemeenschappen of hun rechtsvoorgangers". Zodoende wordt bovendien vermeden dat het besluit aangepast zou moeten worden telkens de benaming van die omroepinstellingen zou worden gewijzigd.

.../...

2. In paragraaf 3, tweede lid, vervange men duidelijkheidshalve de woorden "... waarop de kandidaat die na hem in de reserve van de geslaagden gerangschikt was ..." door "... waarop de eerstvolgende kandidaat die na hem in de reserve van de geslaagden gerangschikt was ...".

Artikel 56

Het is in strijd met het APKB, dat uitdrukkelijk de evaluatie oplegt voor alle ambtenaren (artikel 25, eerste lid, 1°), om de directeur van de evaluatie uit te zonderen. Het APKB staat enkel toe een bijzondere procedure van evaluatie en van beroep voor de directeur uit te werken (artikel 25, tweede lid).

Artikel 59

1. Het eerste lid is in strijd met artikel 57, tweede lid, van het ontwerp : volgens laatstgenoemde regel, die met het APKB (artikel 25, eerste lid, 4°) in overeenstemming is, gebeurt de evaluatie door ten minste twee hiërarchische meerderen onder wie de onmiddellijke hiërarchische meerdere. Zodra die twee meerderen zich hebben uitgesproken, is de evaluatie gegeven. Het kan niet dat de onmiddellijke hiërarchische meerdere vervolgens nog een voorstel tot evaluatie aan de directeur doet, hetgeen de indruk wekt dat de directeur alsnog te beslissen heeft over de definitieve evaluatie.

2. Met de mogelijkheid dat geen evaluatie is toegekend (tweede lid, tweede volzin), zou strikt genomen geen rekening mogen worden gehouden aangezien de evaluatie voorgeschreven is. Wel kan in bijzondere regels worden voorzien, als zodanig te specificeren, voor ambtenaren die met verlof zijn, en die om die reden in de referteperiode niet geëvalueerd worden.

Artikel 61

Het lijkt niet redelijk de ambtenaar die de evaluatie "voldoende" verkrijgt, wat betekent dat hij "zijn dienst, onder gewone omstandigheden, op voldoende wijze heeft verricht" (artikel 59 van het ontwerp), uit te sluiten van elke administratieve bevordering (met inbegrip, derhalve, van die waarvoor een examen moet worden afgelegd).

De regel dat de bevorderingen bij voorrang moeten worden toegekend aan de ambtenaar met de beste evaluatie en dat ook steeds een vergelijking van titels en verdiensten moet gebeuren, evenals ten slotte het feit dat de overheid nooit tot benoemen verplicht is, lijken voldoende waarborgen te vormen tegen een te voortvarende bevordering. Overigens, indien de betrokkene onbekwaam is, dient hij een "onvoldoende" te krijgen.

Artikel 62

De verwijzing naar artikel 66 moet worden vervangen door een verwijzing naar artikel 63.

.../...

Artikel 63

1. Dit artikel laat na het precieze aantal leden vast te stellen van de evaluatiecommissie. Met de term "evaluatiecommissie" is overigens allicht bedoeld de beroepscommissie waarvan sprake is in artikel 25, eerste lid, 8°, van het APKB.

2. Artikel 25, eerste lid, 7° en 8°, van het APKB wordt niet uitgevoerd.

Indien in artikel 63 inderdaad de beroepscommissie bedoeld is waarvan sprake in artikel 25, eerste lid, 8°, APKB, vertoont de regeling de volgende tekorten :

- er is niet voorzien in een beroep bij de directieraad voor de ambtenaar die niet de meest positieve waardering heeft gekregen;
- de ambtenaar wordt het recht gegeven om te worden gehoord nadat hem de evaluatie is meegedeeld; doch het gevolg dat de commissie aan dit horen moet geven, wordt niet geregeld; krachtens artikel 25, eerste lid, 8°, van het APKB moet de commissie een advies- of beslissingsbevoegdheid krijgen;
- luidens artikel 25, eerste lid, 7° en 8°, in fine, van het APKB heeft de ambtenaar het recht zich te laten bijstaan "door de persoon naar eigen keuze", hetgeen ruimer is dan wat in de ontworpen paragraaf 7 wordt bepaald.

.../...

Artikel 63 moet dan ook grondig worden herzien.

Hoofdstuk VI - Tuchtregeling

De in dit hoofdstuk opgenomen tuchtregeling moet meer in overeenstemming worden gebracht met de dwingende bepalingen van de artikelen 30 tot 39 van het APKB.

Hoewel in het ontwerp (artikelen 69, 74, 75 en 76), zoals in het APKB (artikelen 34, 37 en 38), een onderscheid wordt gemaakt tussen het voorstellen en het opleggen van een tuchtstraf, wordt inzonderheid in artikel 66 van het ontwerp dat onderscheid niet doorgetrokken bij het aanwijzen van de overheden die in tuchtzaken optreden. Behoudens wat de schorsing bij tuchtmaatregel, de terugzetting in graad of de afzetting betreft (zie artikel 66, eerste lid, 4°), laat het ontwerp m.a.w. na de overheden aan te wijzen welke de onderscheiden tuchtstraffen voorstellen.

Zo ook verleent artikel 35 van het APKB de ambtenaar het recht op bijstand door een persoon naar eigen keuze, in iedere stand van de procedure, terwijl het ontwerp dit recht enkel verleent in de procedure voor de raad van beroep, waarbij de vrije keuze van de ambtenaar bovendien wordt beperkt tot enkele categorieën van personen (artikel 72, § 5, van het ontwerp).

.../...

Voorts laat het ontwerp na, ter uitvoering van artikel 31, § 2, van het APKB, de termijnen van verjaring te bepalen van de feiten die aanleiding kunnen geven tot een tuchtvordering.

Artikel 66

De verwijzing naar "artikel 68, eerste lid" in de inleidende zin van dit artikel, moet worden vervangen door een verwijzing naar "artikel 65, eerste lid".

Artikel 69

1. Het eerste lid van dit artikel voorziet in de mogelijkheid, voor de ambtenaar tegen wie een terechtwijzing wordt voorgesteld, om binnen acht werkdagen nadat hem dat voorstel ter kennis werd gebracht, te vragen om door de directeur te worden gehoord. Het is niet duidelijk hoe die bepaling zich verhoudt tot het bepaalde in artikel 72, § 1, naar luid waarvan de ambtenaar tegen wie "een tuchtmaatregel" wordt voorgesteld, zonder precisering van de aard van die maatregel, binnen dezelfde termijn kan verzoeken om voor de raad van beroep te verschijnen.

.../...

Beide bepalingen zouden op elkaar afgestemd moeten worden (1).

2. Er is een discrepantie tussen het eerste en het tweede lid van artikel 69, in die zin dat in het eerste lid sprake is van een voorstel van terechtwijzing, terwijl het tweede lid het heeft over de straf.

Artikel 72

Dit artikel voorziet in het recht voor de ambtenaar om, na kennisneming van een voorstel van tuchtmaatregel, door een raad van beroep gehoord te worden (paragraaf 1). Als de ambtenaar van dat recht gebruik maakt, wordt de tuchtzaak klaarblijkelijk onttrokken aan de bevoegdheid van de overheden bedoeld in artikel 66, eerste lid, 1° tot 3°, en wordt de beslissing genomen door de raad van bestuur (paragraaf 9).

Die regeling lijkt te beantwoorden aan hetgeen vereist is bij artikel 36 APKB. Dat artikel voorziet inderdaad in een "recht op beroep" bij een raad van beroep.

(1) Men houde er daarbij rekening mee dat het in artikel 72 geregelde beroep voor elke tuchtmaatregel of voorgestelde tuchtmaatregel moet gelden, gelet op het vereiste van artikel 36 APKB (zie de opmerking bij artikel 72). Het ontwerp zou dus niet kunnen voorzien in een regeling die de mogelijkheid van beroep bij de raad van beroep uitsluit voor een voorstel tot terechtwijzing.

Te dezen gaat het om een beroep tegen een voorstel van tuchtmaatregel. Dat de raad van beroep een louter adviserende bevoegdheid heeft, is niet onverenigbaar met artikel 36 APKB.

Om duidelijk te maken dat het wel degelijk gaat om een beroep, zou in artikel 72, § 1, de verwijzing naar artikel 68 best weggelaten worden. Artikel 68 is immers in de eerste plaats van toepassing op de procedure die in eerste aanleg gevolgd wordt.

Artikel 74

Volgens deze bepaling mag de overheid die de tuchtmaatregel uitspreekt, niet dezelfde zijn als die welke de zaak onderzoekt.

Deze bepaling lijkt te beantwoorden aan artikel 34 APKB, naar luid waarvan de overheid die de tuchtstraf uitspreekt, niet dezelfde mag zijn als die welke haar voorstelt.

De genoemde bepaling van het APKB houdt een voorschrift in dat gevolgd moet worden bij het uitwerken van een tuchtregeling. Het is m.a.w. uit de bepalingen zelf van een tuchtregeling dat moet blijken dat aan het voorschrift van artikel 34 voldaan is.

In dat licht bekeken, is artikel 74 van het ontwerp overbodig, en kan het beter worden weggelaten.

.../...

Artikel 77

Het eerste lid van paragraaf 1 van dit artikel en de eerste volzin van het tweede lid hebben betrekking op de bevoegdheid van de directeur om een schorsing in het belang van de dienst van ten hoogste acht dagen op te leggen. In de tweede volzin van het tweede lid wordt de bevoegdheid om schorsingen van langere duur op te leggen, opgedragen aan de raad van bestuur.

Duidelijkheidshalve zou de eerste volzin van het tweede lid moeten worden toegevoegd aan het eerste lid, en zou de tweede volzin van het tweede lid een apart lid moeten vormen.

Hoofdstuk VIII - Arbeidsduur, verloven en afwezigheden

Het ware nuttig in het ontwerp te preciseren dat de toegestane verloven worden gelijkgesteld met dienstactiviteit, tenzij het besluit anders bepaalt.

Artikel 78

Het tweede lid van dit artikel (en bijlage 5 bij het ontwerp waarnaar in dat tweede lid wordt verwezen) heeft o.m. betrekking op de regeling inzake de vergoeding voor zondagswerk.

.../...

In dat verband wordt erop gewezen dat de Raad van State op 13 januari 1998 onder nr. L. 27.295/3 advies heeft gegeven over een ontwerp van besluit van de regering van de Duitstalige Gemeenschap "zur Festlegung der Fahrt- und Aufenthaltsentschädigungen sowie zur Regelung der Sonntagsdienste beim Belgischen Rundfunk- und Fernsehzentrum der Deutschsprachigen Gemeinschaft". Zoals door de gemachtigde van de regering werd meegedeeld, moeten die bepalingen in de plaats komen van die welke terzake in het onderhavige ontwerp voorkomen.

Artikel 79

Dit artikel beperkt zich ertoe het bepaalde in artikel 44 van het APKB over te nemen luidens hetwelk de deelneming van een ambtenaar aan een georganiseerde werkonderbreking slechts een vermindering van zijn wedde tot gevolg kan hebben.

Die bepaling maakt het niet mogelijk om uit te maken hoe de weddevermindering berekend en toegepast wordt. Indien de stellers van het ontwerp effectief gebruik wensen te maken van de mogelijkheid die artikel 44 van het APKB biedt, dient het ontwerp op dit punt gepreciseerd te worden. In het andere geval kan artikel 79 van het ontwerp beter weggelaten worden, of zou bepaald kunnen worden dat de deelname aan een georganiseerde werkonderbreking voor de betrokkene geen gevolgen heeft.

In elk geval lijkt het nuttig om te bepalen dat de deelname aan een georganiseerde werkonderbreking gelijkgesteld wordt met een periode van dienstactiviteit.

.../...

Artikel 84

Het derde lid van dit artikel zou duidelijkheids-
halve beter worden geredigeerd zoals artikel 4, eerste lid,
van het koninklijk besluit van 1 juni 1964 betreffende
sommige verloven toegestaan aan personeelsleden van de
rijksbesturen en betreffende de afwezigheden wegens persoon-
lijke aangelegenheden. De gemachtigde van de regering is het
daarmee eens.

Artikel 94

Luidens dit artikel mag de ambtenaar die zich in
ziekteverlof bevindt zijn woonplaats niet verlaten "zonder
toestemming".

Er zou moeten worden gepreciseerd van wie die
toestemming moet uitgaan.

Overigens dient erop te worden gewezen dat het
verbod om de woning te verlaten redelijkerwijze alleen kan
gelden voor de normale diensturen (1).

Artikel 98

1. Luidens artikel 45, § 4, van het APKB geniet de
ambtenaar de voordelen die vermeld zijn in de artikelen 12
tot 15 van het koninklijk besluit van 13 november 1967

(1) Zie in die zin R.v.St., Vits, nr. 32.961, van
6 september 1989.

betreffende de stand disponibiliteit van het rijkspersoneel of in elke andere bepaling die ze mocht wijzigen. De in artikel 98 bepaalde periodes van ziekteverlof moeten worden aangepast om ze in overeenstemming te brengen met het bepaalde in het voornoemde koninklijk besluit van 13 november 1967, gecombineerd met artikel 14 van het eerdergenoemde koninklijk besluit van 1 juni 1964.

2. De redactie van de inleidende zin van het artikel dient te worden verbeterd, zodat die zin een doorlopende tekst vormt met de rest van het artikel.

Artikel 107

Dit artikel heeft betrekking op het verlof zonder wedde wegens opdracht. De ambtenaar aan wie dit verlof wordt toegestaan, geniet voor de duur van zijn verlof uiteraard niet zijn geldelijke rechten. Zijn rechten op bevordering geniet hij enkel na uitdrukkelijk gemotiveerde beslissing van de raad van bestuur (paragraaf 3). Het is dan ook niet correct te schrijven dat de ambtenaar "al de rechten" geniet die met zijn hoedanigheid van ambtenaar verbonden zijn (paragraaf 4). Volgens de gemachtigde van de regering moet die laatste bepaling in die zin worden begrepen dat de betrokken ambtenaar zijn administratieve en geldelijke anciënniteit behoudt. De ontworpen bepaling moet in die zin worden aangepast.

.../...

Artikel 111

1. Luidens dit artikel kan elk personeelslid, bij de geboorte van een kind, aanspraak maken op ouderschapsverlof. Het ontwerp voorziet evenwel niet in een analoge regeling met betrekking tot de adoptie van een kind.

In dat verband dient de aandacht van de stellers van het ontwerp te worden gevestigd op de voorschriften van richtlijn 96/34/EG van de Raad van 3 juni 1996 betreffende de door de UNICE, het CEEP en het EVV gesloten raamovereenkomst inzake ouderschapsverlof.

Clausule 2.1 van die raamovereenkomst bepaalt dat aan werknemers, zowel mannen als vrouwen, "bij geboorte of adoptie van een kind" een individueel recht op ouderschapsverlof wordt toegekend om hen in staat te stellen gedurende ten minste drie maanden voor hun kind te zorgen.

Luidens artikel 2, lid 1, eerste alinea, van de voornoemde richtlijn 96/34/EG moeten de lidstaten de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking doen treden om uiterlijk op 3 juni 1998 te voldoen aan de verplichting tot tenuitvoerlegging van de raamovereenkomst.

Voorzover die richtlijn van toepassing is op ambtenaren, zou het ontwerp in die zin aangevuld kunnen worden.

.../...

2. Uit het ontwerp valt niet steeds voldoende duidelijk op te maken of de verloven bedoeld in dit en volgende artikelen al dan niet vergoed worden (vgl. artikel 110, § 6). Volgens de gemachtigde van de regering gaat het telkens om onbezoldigd verlof. Zulks zou dan ook beter uitdrukkelijk worden gepreciseerd.

Artikel 114

De verwijzing naar "het koninklijk besluit van 3 juli 1985 betreffende de onderbreking van de beroepsloopbaan in de besturen en andere diensten van de ministeries" moet worden vervangen door een verwijzing naar "het koninklijk besluit van 28 februari 1991 betreffende de onderbreking van de beroepsloopbaan in de besturen en andere diensten van de ministeries".

Artikel 115

1. Dit artikel strekt ertoe uitvoering te geven aan artikel 46 van het APKB. Luidens die bepaling moet het statuut aan de ambtenaar een recht op beroep toekennen bij een commissie belast met de kennisneming van de beroepen inzake afwezigheden, welke commissie wordt samengesteld uit leden die voor de ene helft zijn aangewezen door de bevoegde overheid en voor de andere helft door de representatieve vakorganisaties van het personeel. Die commissie heeft een advies- of beslissingsbevoegdheid.

.../...

Artikel 115, § 1, beperkt zich ertoe te bepalen dat het op te richten comité "paritair" zal zijn samengesteld. Het bepaalt niet het aantal leden waaruit het comité zal bestaan, vermeldt niet dat de helft daarvan zal worden aangewezen door de representatieve vakorganisaties van het personeel en wijst niet duidelijk de overheid aan die de andere helft van de leden zal aanstellen (1).

2. Luidens paragraaf 2, eerste lid, beslist het paritair comité over de beroepen aangetekend door het personeelslid "wiens verzoek niet werd ingewilligd". Die bepaling lijkt eraan voorbij te gaan dat het ontwerp voorziet in de mogelijkheid dat een verzoek slechts gedeeltelijk wordt ingewilligd (zie bv. artikel 108, § 3) en dat de overheid beslissingen kan nemen zonder dat hieraan een verzoek van een ambtenaar voorafgaat (zie bv. artikel 110, § 8). Aangezien het APKB vereist dat voor iedere beslissing inzake afwezigheden een mogelijkheid tot beroep openstaat, schrappe men de woorden "wiens verzoek niet werd ingewilligd".

3. Behalve wat de termijn betreft waarbinnen het comité moet beslissen, ontbreekt elke nadere regeling omtrent de werking van de beroepscommissie, bv. in verband met de wijze waarop wordt gestemd, de oproeping van de betrokkenen, de inzage van het dossier, enz. De ontworpen bepaling zou op die punten moeten worden aangevuld.

(1) Wellicht moet uit de bepaling luidens welke het paritair comité "door de regering" moet worden opgericht, worden afgeleid dat die leden door de regering zullen worden aangewezen.

Artikel 117

1. De bepaling van paragraaf 1, 5°, luidens welke "onder dezelfde voorwaarden ... een einde (wordt) gemaakt aan de stage", heeft kennelijk niet alleen betrekking op het bepaalde sub 5°, maar op al de bepalingen van die paragraaf 1. De aangehaalde bepaling dient dan ook als een tweede lid in paragraaf 1 te worden opgenomen.

2. Luidens paragraaf 2 zijn de bepalingen van hoofdstuk II (van titel I) van de wet van 20 juli 1991 (houdende sociale en diverse bepalingen) van toepassing op de ambtenaren van het BRF van wie de arbeidsverhouding een einde neemt omdat ze eenzijdig wordt verbroken door de overheid of omdat de benoemingsakte wordt vernietigd, ingetrokken, opgeheven of niet hernieuwd. Die bepaling is een overbodige herhaling van artikel 7, § 1, eerste streepje, van die wet van 20 juli 1991, en dient derhalve uit het ontwerp te worden weggelaten.

Artikel 118

Luidens dit artikel geven aanleiding tot ambtsneerlegging : het vrijwillig ontslag (1°), de inruststelling (2°), de definitief vastgestelde beroepsongeschiktheid (3°), de afdanking wegens ziekte (4°) en de afdanking wegens onvoldoende diensten (5°).

.../...

De bepalingen sub 4° en 5° hebben geen equivalent in artikel 51, § 1, van het APKB. De bepaling sub 4° lijkt een overlapping te zijn van artikel 119, tweede lid, eerste volzin. Voorts is niet duidelijk wat de precieze draagwijdte is van de bepaling sub 5°, noch hoe die bepaling zich verhoudt tot die sub 3°.

Artikel 119

1. De eerste twee leden van dit artikel hebben betrekking op de disponibiliteit (en de eventuele ambtsneerlegging) wegens ziekte. Het derde en het vierde lid hebben betrekking op de verklaring van beroepsongeschiktheid. Die laatste bepalingen zouden duidelijkheidshalve in een afzonderlijk artikel moeten worden opgenomen.

2. In het vierde lid (dat het tweede lid wordt van het nieuwe artikel) moeten de woorden "of zes malen voor zijn hele loopbaan" worden weggelaten. In vergelijking met het bepaalde in artikel 51, § 2, tweede lid, van het APKB, breiden die bepalingen immers - ten nadele van de betrokken ambtenaren - de mogelijkheid tot verklaring van arbeidsongeschiktheid uit, terwijl de regeling van het APKB, zoals duidelijk blijkt uit de bewoordingen ervan, beperkend moet worden uitgelegd.

3. Wat de in dat vierde lid (het tweede lid van het nieuwe artikel) bedoelde beroepscommissie betreft, moet worden vastgesteld dat het ontwerp nalaat een en ander nader te regelen in verband met de samenstelling van die commissie, de door haar te volgen procedure, enz. (vergelijk met de opmerking die hiervoren werd gemaakt in verband met artikel 115).

Artikel 126

Luidens dit artikel worden de weddeschalen van de verschillende graden vastgelegd bij besluit van de regering.

Met betrekking tot die bepaling moet worden vastgesteld dat de bedoelde weddeschalen reeds in bijlage 2 bij het ontwerp zijn opgenomen. Het zou derhalve de transparantie van het ontworpen statuut ten goede komen indien terzake naar die bijlage zou worden verwezen in plaats van naar een afzonderlijk besluit.

Dezelfde opmerking geldt voor artikel 128 van het ontwerp, wat de voorwaarden voor toekenning van de weddeverhogingen betreft.

Artikel 135

Rekening houdend met de opmerkingen die hiervoren werden gemaakt met betrekking tot de artikelen 23 (opmerking 2), 114, 126 en 128, zou in dit artikel bovendien moeten worden voorzien in de opheffing van de besluiten die de betrokken aangelegenheden tot dusver regelen. Het gaat meer bepaald om :

.../...

- het besluit van de regering van de Duitstalige Gemeenschap van 6 september 1989 houdende toepassing van het koninklijk besluit van 3 juli 1985 betreffende de onderbreking van de beroepsloopbaan in de besturen en andere diensten van de ministeries op het personeel van het Belgische Omroep- en Televisiecentrum van de Duitstalige Gemeenschap;
- het besluit van de regering van de Duitstalige Gemeenschap van 17 februari 1994 houdende vastlegging van het personeelskader van het Belgische Omroep- en Televisiecentrum van de Duitstalige Gemeenschap;
- het besluit van de regering van de Duitstalige Gemeenschap van 15 december 1994 tot regeling van de financiële loopbanen van het personeel van het Belgische Omroep- en Televisiecentrum van de Duitstalige Gemeenschap;
- het besluit van de regering van de Duitstalige Gemeenschap van 15 december 1994 houdende nieuwe weddeschalen voor het personeel van het Belgische Omroep- en Televisiecentrum van de Duitstalige Gemeenschap.

Bijlagen

Elke bijlage dient in fine aangevuld te worden met de gebruikelijke formule "Gezien om te worden gevoegd bij het besluit van de regering van de Duitstalige Gemeenschap van", gevolgd door de handtekeningen zoals die onder het ontworpen besluit zelf voorkomen.

.../...

Bijlage 1

1. Bijlage 1 bij het ontwerp strekt ertoe aan te geven in welke mate de bepalingen van het besluit van toepassing zijn op de stagiairs en op de contractuele personeelsleden.

Er moet worden opgemerkt dat in het dispositief van het ontwerp niet lijkt te worden verwezen naar bijlage 1 (1). Indien ervoor zou worden geopteerd om bijlage 1 te behouden (zie opmerking 2), zou die verwijzing kunnen worden opgenomen in artikel 2 van het ontwerp, wat het contractueel personeel betreft, en in artikel 39 van het ontwerp, wat de stagiairs betreft.

2. Wat inzonderheid de bepalingen in verband met de stagiairs betreft (artikel 1, § 1, van de bijlage), moet worden opgemerkt wat volgt :

- in verscheidene bepalingen van het ontwerp wordt de toepasselijkheid van de ontworpen bepalingen op de stagiairs uitdrukkelijk geregeld (zie bv. de artikelen 108, § 2, 110, § 2, 111, eerste lid, 112, § 1, 113, § 1, 117, § 1, 5° (2), en 118, tweede lid); het verdient, om redenen van doorzichtigheid van het

(1) Dat is wel het geval voor de overige bijlagen : naar bijlage 2 wordt verwezen in artikel 49 van het ontwerp, naar bijlage 3 in artikel 28, eerste en tweede lid, naar bijlage 4 in artikel 4, § 2, en naar bijlage 5 in artikel 78.

(2) Zie de opmerking in verband met die bepaling hiervoren.

ontworpen statuut, de voorkeur slechts één techniek te gebruiken, ofwel die waarbij bij ieder hoofdstuk of afdeling wordt aangegeven of - en in welke mate - de ontworpen bepalingen toepasselijk zijn op de stagiairs, ofwel die waarbij in een slotbepaling (niet in een bijlage) de bepalingen die van toepassing zijn worden opgesomd;

- voorts lijkt de opsomming van de hoofdstukken welke bij artikel 1, § 1, van bijlage 1 van toepassing worden verklaard op de stagiairs, niet helemaal overeen te stemmen met wat terzake in het APKB wordt bepaald (1) : meer bepaald lijkt het niet te volstaan de bepalingen van hoofdstuk VIII van het ontwerp inzake arbeidsduur, verloven en afwezigheden toepasselijk te verklaren om te voldoen aan het voorschrift van artikel 47 van het APKB luidens hetwelk de bepalingen van hoofdstuk VII betreffende de administratieve standen mede gelden voor de stagiairs (2).

3. Wat de bepalingen in verband met het contractueel personeel betreft (artikel 1, § 2, en artikel 2 van bijlage 1), moet worden opgemerkt dat op deze

(1) Zie de artikelen 10, 39, 47, 50, tweede lid, 51, § 1, tweede lid, en 60 van het APKB.

(2) Het ontwerp is met die bepaling niet in overeenstemming in zoverre het bijvoorbeeld niet de in de hoofdstukken IX, X en XIII opgenomen regelingen inzake respectievelijk de disponibiliteit, het niet-vergoed uitzonderlijk verlof en de beroepen inzake verlof en afwezigheid van toepassing verklaart op de stagiairs.

personeelsleden in hoofdzaak de wet op de arbeidsovereenkomsten van toepassing is. De bepalingen van de hoofdstukken IV, VII en VIII van het ontworpen statuut (inzake respectievelijk de werving en de stage, de schorsing in het belang van de dienst en de arbeidsduur, verloven en afwezigheden) kunnen derhalve slechts van toepassing verklaard worden, in zoverre ze met die wetgeving verenigbaar zijn.

De stellers van het ontwerp dienen de genoemde bepalingen op dit punt te herzien.

Bijlage 3

1. Luidens artikel 1 van bijlage 3, deel A, dat het "algemeen reglement betreffende de examens" bevat, is dat reglement niet van toepassing op de loopbaanexamens. Die examens vallen onder de toepassing van het in bijlage 3, deel B, opgenomen "algemeen reglement betreffende de organisatie van de loopbaanexamens".

De artikelen 9, § 3, en 15 van deel A hebben nochtans betrekking op "vergelijkende examens voor overgang naar het hogere niveau", waarvan lijkt te moeten worden aangenomen dat ze "loopbaanexamens" zijn.

Mede gelet op die vaststelling en in acht genomen dat de delen A en B van bijlage 3 inhoudelijk weinig verschillen, rijst de vraag of het niet de voorkeur verdient die twee regelingen in één reglement samen te brengen.

.../...

2. In artikel 16 van bijlage 3, deel A, en in artikel 11 van deel B is voor de eerste maal sprake van "de secretaris van de examencommissie", aan wie verder in de ontworpen reglementen nog taken worden opgedragen. In de bepalingen betreffende de samenstelling van de examencommissies (artikelen 4 tot 8 van deel A, artikelen 3 tot 7 van deel B) wordt de secretaris niet vermeld. Het is dan ook niet duidelijk of een van de leden van de examencommissie het secretariaat moet waarnemen, dan wel een derde. De ontworpen bepalingen moeten op dat punt worden aangevuld.

Bijlage 5

1. De bepaling van artikel 1 van hoofdstuk I van deze bijlage luidens welke "dit reglement" niet van toepassing is op de ambtenaren van niveau I, heeft kennelijk alleen betrekking op het in hoofdstuk I vervatte "reglement betreffende de arbeidsduur". Uit de bepalingen van hoofdstuk II onder "C. Verdere inlichtingen voor het personeel van niveau I" blijkt immers dat dit hoofdstuk II - althans gedeeltelijk - wel op die ambtenaren van toepassing is.

Artikel 1 van hoofdstuk I dient dan ook anders geredigeerd te worden.

2. De hoofdstukken II en III zijn niet ingedeeld in artikelen, terwijl de bepalingen van hoofdstuk IV dan weer genummerd worden vanaf artikel 1. Het verdient om wetgevingstechnische redenen de voorkeur al de bepalingen van de bijlage doorlopend te nummeren.

De kamer was samengesteld uit

de Heren	W. DEROOVER,	kamervoorzitter,
	P. LEMMENS,	staatsraden,
	L. HELLIN,	
	A. ALEN,	assessoren van de
	H. COUSY,	afdeling wetgeving,
Mevrouw	F. LIEVENS,	griffier.

Het verslag werd uitgebracht door de H. G. VAN HAEGENDOREN, auditeur. De nota van het Coördinatiebureau werd opgesteld en toegelicht door de H. W. WEYMEERSCH, adjunct-referendaris.

DE GRIFFIER,

DE VOORZITTER,

F. LIEVENS

W. DEROOVER